

Δηλαδή, οὐδείς εὐτυχής ἐν τῷ κόσμῳ. Τοιοῦτον τὸ τέλος συμπέρασμα τῶν τῆς Ἐκκλῆς λόγων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν σοφοῶν αὐτῆς ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἡ δέσφις τοῦ δράκοντος δὲν τὴν λευτῆ, προχωρεῖ, προβαίνει. Καὶ μετὰ κῶμον ἄλλον, ἐπέρχεται δευτέρου σπάγιον ἵνα κατακρηματίσῃ τὴν συντετριμμένην καρδίαν τῆς δούλης ἀνάσσης.

V.

Διηγέμεται τρικυρία, δεινός καὶ παταγώδης πνέει ὁ θυμὸς ἀνέμου. Ὁ πόντος μυκάται φρονιδῶς καὶ ἀνυψοῦνται κύματα αὐτοῦ, ἀναπηδῶσιν ἀντιδιπλοῦμενα. Ὀρμητικὰ σπῶν δουσι νὰ κατακλύσωσι, νὰ κατακράωσι πᾶν τὸ προστυγνῶν Ἰδοῦ, πλείον κινδυνεύει ἐν μεσφ αὐτῶν. Ἐπ' αὐτὸ ἐκλείπει πρῶτον κρημνὶ ἐπάλλῃ τὸ δευτέρου τὸ τρίτον ὀγκωδέστερον τὸ πέμπτον εἰς τὸν ἀκαταμήτρητον τῆς μαινομένης θαλάσσης βυθόν. Τὸ πλείον ἀπολίσσῃ, ἐβυθίσῃ.

Ἐκείνη παναθλίη, κακὸργωστος βράχ' σὲ φέρει ἄλλος ἐπὶ κήρυγμα λυπηρὸν ἢ τύχη·

δισπῶν' ὁλοῦρας, οὐκίτ' εἰ βλέπουσα φῶς,

ἄπνευς ἀνάνδρος ἄποδὺς ἐξερχομένη.

Καὶ ἐν ταῦταις ἐκείνη δὲν υποθέτει τὴν βαρεῖαν στοναχίαν ὅπως ἴδῃ ἀφίσει διὰ τὸν ἀγαπατὸν τῆς Πολυδωρον σπάρουσα ἐπὶ θυγάτηρ ἐξαναγκάζει αὐτὴν νὰ σκέπτεται τὴν περὶ τὴν συμφορὰν. Ἀλλ' αἴμα! δειπλὴν μετ' ὀλίγον λαι αἰσθανθῇ βλαστηκίαν ἐν αὐτῇ. Ὡχρὸ καὶ πάλιν θέλει τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου χαριετώσας αὐτῇ. Δύο ὑπάρξεις κλάει. Ὅποιος κοχλασμός; ψυχῆς ἐν τῇ μητρὶ ἐκείνῃ! Περιζῶν πρό τῶν ποδῶν τῆς ἔπεσαν, ἔπεσαν δύο πρυραὶ, ἀνθρώπων δειδρυλῆαι. Ὡ οὐρανέ! χειμάρρου βόχθου, κατακρημάτου βοῶ ἀπύκνους, ἐν ἐρημίᾳ σιγητῇ φέρει ἔμψυς εἰς ἔκστασιν, ὁ σιγητὴς τῆς καρδίας ἀνάγει εἰς προτυγνῶν ἢ εἰς κατάρκην αἰγνότητος ποσειδεῖ τὸν νοῦν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ τὸ ἀπενκαταίον κοίτων λαὸς ἔχει μετὰ ἑξ δύο χεῖρας τὴν καρδίαν. Διὰ τὴν